

ΤΟ ΥΠ ΑΡΙΘΜΟΝ ΡΙΑ ΚΑΤΑΛΟΙΠΟΝ

Τὸ διπ' ἀριθμὸν ΡΙΑ κατάλοιπον τοῦ Λάμπρου ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἀκολουθῶν ἀντιγράφων.

Ι. Ἀντίγραφον ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 31 κώδικος τῆς μονῆς Γρηγορίου τοῦ Ἁθωνος, φέρον ἐξωθεν ἐπιγραφὴν «Χρησμοὶ Λέοντος τοῦ σοφοῦ κτλ.» Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων τεσσαράκοντα, ἐγγραφή δὲ ὑπὸ τοῦ Σωκράτους Κουγέα καὶ Βασιλείου Καργαδούρη κατὰ τὸ 1895 ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἐν τέλει σημειώσεως.

«Ἐν μονῇ Γρηγορίου 21ῃ Αὐγούστου 1895

Σωκράτης Β. Κουγέας

ΒΑΚ

Παρεδλήθη
Σπ. Λάμπρος».

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο περιέχει τὰ ἀκόλουθα κείμενα·

α' (σ. 3—8) «Ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 31 κώδικος τῆς μονῆς Γρηγορίου φ. 160α.

Αἰνίγματα συγγραφέντα μυθογραφικῶς».

Ἄρχ. «αἰνίγμα λέξεων Λέοντος σοφωτάτου. Συμβολικῶς λέξαντος ἐν Βυζαντίῳ. Μυθογραφικῶς ἐν ἐσόπτρῳ ἐμφάνας. Ἀλληγορικῶς ρητορεύσας τὸ μέλλον».

Τελ. ἕως ἀρμενίας καὶ κιλικίας καὶ κύπρου

β (σ. 8—9) «Χρησμός περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς κύπρου λέγουσι δὲ εἶναι τῆς σηδύλλης».

Ἄρχ. Οὐαί σοι τλήμων καὶ κεκαυμένη κύπρος

Τέλ. Ἔρχεται πουλὶν γεράκιν: Νὰ καθίσει νὰ τὸ βλέπει: Κυριακὴν καὶ τὴν δευτέραν: τρίτην τε καὶ τὴν τετράδην.

γ' (σ. 9—10) «Ἀγγελόφορος βασιλεὺς φρουρῶν τρισσῶς τὸν δέλτον· ἦτοι ἐνιαυτοὺς ἰδ'.

Στοιχοὶ Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἀγγελόφορου».

Ἔρχ. Πάριθι παντάλαινα βαθυλῶν νέα : ἰδῶν γὰρ οἶδε θεὸς ἐξύψου μόνος».

Τελ. Ἐκ τοῦ νότου ἤξει πρὸς σε διὰ θαλάσσης : τότε ευζαντὶς ἐπτάλοφε κυρίαν καταστήσει σε».

δ' (σ. 11—15) «Στοιχοὶ τοῦ πένητος ἐκσιλέως δηλοῦντες τὴν τούτου ἔλευσιν».

Ἔρχ. «Καὶ στύλος ἀναφανεὶς ἀναδοῆσει μέγα : Ἄπιτε σπουδὴ πρὸς δυσμὰς ἐπταλόφου.

Τελ. καὶ ὑψωθήσεται τὸ γένος τῶν ἐβραίων καὶ μεγαλυνθήσεται τὸ παλαιὸν ἐπὶ ἱερουσαλήμ, χρόνους Γ ς' :—

ε' (σ. 15—18) «Στοιχοὶ τοῦ κόσμου περὶ τῆς τοῦ ἀντιχρίστου ἐπιδημίας ἔχοντες οὗτος»

Ἔρχ. Καὶ κάμεται πάμπολα τῶν βροτῶν γένος : Μέχρι τοῦ κετοῦ καὶ γένου; ἀλαζόνου.

Τελ. φεῖσαι ἡμῶν κύριε ἀπὸ τοῦ τρισκαταράτου ἀντιχρίστου· πρεσβείαις τῆς τεκούσης σὲ καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων ἀμήν.

ς' (σ. 18—19) «Ἔτεροι λόγοι περὶ βασιλείων».

Ἔρχ. Βίβλος γενέσεως ἐκσιλέων ἔθνων τε καὶ χριστιανῶν, καὶ αὐτοκρατόρων τῆς οἰκουμένης.

Τελ. ἔπου λέγουν καὶ φωνάζουν· καὶ τὸν ἕναν τον σικόνουν· ὧ τοτὶ ἔπαθον αὐτοί· μήτηρ καὶ υἱὸς μὴ φθάσῃ.

ζ' (σ. 19—23) Ἄνευ ἐπιγραφῆς

Ἔρχ. Ἦλθεν νέφος ἀπὸ πάνω ἐκ τὸ ἀνατολικὸν τὸ μέρος, τοὺς κοράκους φορτομένον καὶ ἐπάνου σκεπασμένον.

Τελ. μὴ τὰ φάγη τὸ σκουλικὴν τὸ παλαιὸν τὸ σκοκισμένον· καὶ μετὰ ταύτης τῆς ἡμέρας, ὁ κριτὴς μας θέλει κρίνειν :—

η' (σ. 23—31). «Περὶ τῆς κάπας».

Ἔρχ. Ἄς εἰπούμεν διὰ τὴν κάππαν τὴν μακρῆαν τὴν ἀχραιρῆν· ὅπου ἐναὶ σκεπιασμένη μὲ τὸ ἀκάνθην τὸ πυρόν.

Τελ. καὶ νὰ φεύγουν καὶ νὰ ἔμπένουν, εἰς τὰ σχήματα τῶν πετρῶν· ἔδε ἡ ἡμέρα φοδερὰ μάννας υἱὸς μὴ φθάσῃ».

θ' (σ. 31—40) «Περὶ τοῦ θρηλουμένου πτωχοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ

Βασιλέως τοῦ γνωστοῦ καὶ ἀγνώστου, τοῦ κατοικοῦντος ἐν τῷ πρώτῳ ἄκρῳ τῆς βυζαντινῆς.

Ἄρχ. ἔ ἀληθινὸς βασιλεύς· ὃς κατοικεῖ ἐν ὑγρῷ τόπῳ διὰ τὸ καυστικόν, ὃν ἐδίδωσαν αἱ ἄνθρωποι ἐκ τῆς αὐτοῦ εἰκίας.

Τελ. Πολλοὶ δὲ ἀποδράσουν εἰς τοὺς παραγγώδε ς τόπους καὶ στραγγαλιώδεις τῆς οἰκουμένης καὶ πάντες δοξάζοντες τὸν θεὸν ἡραμύσουσιν.

Ἄντιγραφὸν ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 248 κώδικος τῆς Μονῆ Ἐρημοποτάμου τοῦ Ἄθωνος φέρον ἐξωθεν ἐπιγραφὴν «Ἐρημοποτάμου 248. Χρισμοὶ Λέοντος σοφοῦ καὶ ἄλλοι».

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων ἑνδεκα γεγραμμένων διὰ μολυβδίῳ ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Καργαδούρη ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ἐν τέλει σημειουμένου «B. A. K».

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο περιέχει τὰ ἀκόλουθα κείμενα.

α' (σ. 1) «Ἐρημοποτάμου Ἄρ. 248 σ. 509.

Χρισμοὶ εὐραθέντες ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐξαρρηθέντες παρὰ γενναίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως».

Ἄρχ. Τῆ πρώτῃ τῆς ἑβδόμου ἡ βασιλεία τοῦ Ἰσμαήλ.

Τελ. φίλος γὰρ ἐμὸς ὑπάρχει καὶ αὐτὸν παραλαβόντες θέλημα ἐμὸν πληρεῖται.

β' (σ. 1—2) «Χρισμὸς Λέοντος τοῦ σοφοῦ περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως».

Ἄρχ. Αἶδε θῆτα καίδε κάππα καίδε πόλεμον τὸν ἔχουν· εἰπουν σας διὰ τὴν θῆτα καὶ διὰ τὴν κάππα.

Τελ. καὶ τὴν πῆταν φάτην θέλει· καὶ ἄλλον πλέον οὐδὲν σας λέγω καὶ ὅσον θέλετε γελᾶτε.

γ' (σ. 2—7) «Καὶ τοῦτο εὑροῖται ἐν τινι παλαιῶν βιβλίον Λέοντος τοῦ σοφοῦ καὶ βασιλέως αἰνίγμα σὺν θεῷ ἀγίῳ καὶ προφητεία εἰς τὸ μέλλον τῆς βασιλείας συντεθὲν ὡς μυθικὸν ἐκ τινος μοναχοῦ Λεοντίου· ἐκ τῶν συμβόλων ἀδειαντος τῆς κωνσταντινουπόλεως».

Ἄρχ. Χριστὸς τὸ κράτος πρὸς ἡμᾶς ἀνταλλάξαν. Τὴν χάριν αὐτὴν ἢ τὴν ἡμῶν προσδοκίαν καὶ οὐχαρίαν ἀκούω σημαίνουν.

Τελ. Ἔρχεται πουλὶν γεράκιν νὰ καθήσῃ νὰ τὸ βλέπει κυριακὴν καὶ τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρίτην ὅλ' ἡμέραν».

δ' (σ. 7—8) Ἄγγελοφόρος βασιλεὺς φορῶν τρισσῶς τὴν ὁ ἦτοι χρόνους 16. Περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἀγγελοφόρου».

Ἄρχ. Πάριθι τάλαινα ὦ Βαβυλῶν».

Τελ. Τότε δύζαντις κυρίαν καταστήσει σε τὴν Βαβυλῶν βασιλισσαν τοῦ κόσμου.

ε' (σ. 8—11) «Ἔτεροι στίχοι πρὸς νέον βασιλέα.

Ἄρχ. «Καὶ στύλος ἀναφανεὶς ἀναβοήσης μέγα.

Τελ. καὶ τοὺς παραδάτας τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀδικίαν καὶ μεταλάτων τῶν λαῶν ἐπὶ τῇ προσκυνήσει αὐτοῦ.

στ' (σ. 11) «Στίχοι κωνσταντινουπόλεως».

Ἄρχ. Βύζαντος αὐτὴ ἐστὶ Κωνσταντινου.

Τελ. Ἦξουσι δ' αὖθις κυκλωθέντα τὰ σὰ τέκνα.

3. Ἀντίγραφον ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν ΦΚΘ κώδικος τῆς Πάτμου φέρον ἐξωθεν ἐπιγραφὴν «Ἀντίγραφα Πάτμου». Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐξ εἴκοσιν ἑξ σελίδων, ἐγγραφή δὲ ὑπὸ τοῦ Ἱεροθέου Φλωρίδου κατὰ τὸ 1893 ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἀκολουθοῦσης ἐπιστολῆς τοῦ Φλωρίδου

Ἐν Πάτμῳ τὴν 8 Ἰουλίου 1893

Ἐλλόγιμε καὶ Ἀξιότιμε καθηγητὰ

κ. Σπ. Λάμπρε.

Ἐγκαίρως πρὸ πολλοῦ ἔλαβα τὸ γράμμα σου, καὶ ἀμέσως ἔσπευσα εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τῶν παρὰ σοῦ ζητουμένων, ἀλλ' ἐδράδυνα εἰς τὴν ἀποστολὴν, διότι δὲν εὔρισκα γνωστόν μοι πρόσωπον ἀσφαλές· ἤδη τὰ ἀποστέλλω διὰ τοῦ κ. Ι. Μαλανδράκη, θείου τοῦ Μ. Μαλανδράκη. Ἐν τῷ χειρογράφῳ ἐξηγήσεις τοῦ Πλουτάρχου δὲν εὑρίσκονται, καὶ πρὸς πληροφориαν σου ἀντέγραψα, καὶ ἀποστέλλω ἤδη τὸν πίνακα τῶν περιεχομένων· τὸ χειρόγραφον δὲν ἦτο κτήμα τοῦ Δανιήλ, πλήρες ὑπάρχον ἀνορθογραφῶν· πιθανὸν δ' Ἄμβρόσιος νὰ ἦτον μαθητὴς αὐτοῦ. Ἐν τῇ «Συλλογῇ διαφόρων προρ-

ρήσεων κτλ. παρὰ τοῦ ἱατροῦ Π. Δ. Στεφανίτση Λευκαδίου, Ἀθη-
 ναι. Ἐκ τῆς Τυπεγραφίας. Ἀ. Ἀγγελίδου εὑρηται· «Θεωρία τοῦ
 ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου Ἀρχιεπισκόπου Πατάρων περὶ
 τῶν μελλόντων γενέσθαι». Ἔχει ἔμως διαφορὰν πολλήν ἀπὸ τὴν
 ἐν τῷ χειρογράφῳ. Ταῦτα ἐν συντόμῳ πρὸς πληροφάν σου, ἐξαι-
 τούμενος δὲ συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα ὑποσημειοῦμαι

Ἱερόθεος ἱερομόναχος
 Φλωρίδης βιβλιοφύλαξ
 τῆς μονῆς τοῦ Θεολόγου

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο περιέχει τὰ ἀκόλουθα κείμενα.

α' (σ. 3—12) «Περὶ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου καὶ περὶ τῆς ἀλώ-
 σεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος ὡς ἐξ ὕπνου
 ἐγερθῆναι ἁγιωτάτου βασιλέως».

Ἀρχ. Ὁ βασιλεὺς Ἐμμανουὴλ ὁ Παλαιολόγος ἠθέλησέ ποτε
 ἐξετάσαι περὶ τοῦ ἐσθόμου αἰῶνος.

Τελ. ἦν δὲ τὸ σημεῖον ξίφος, ὡς ὁ ἁγιώτατος ἐκεῖνος γέρων
 προείπεν· ἀπὸ τούτου δὲ κατέλαβον ὄρι ἀπὸ θεοῦ ἦν, ὅσα εἶπεν ὁ
 ἅγιος γέρων ἐκεῖνος.

β' (σ. 13—21) «Τοῦ ἁγίου Μεθοδίου ἐπισκόπου Πατάρων περὶ
 ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος ἀνεγερ-
 θῆναι ὡς ἐξ ὕπνου ἁγιωτάτου βασιλέως καὶ περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου».

Ἀρχ. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ· εὐαί σοι ἐπτάλοφε,
 ὅταν τὸ τῶν ἀγγέλων σκήπτρον βασιλεύσει ἐν σοί.

Τελ. ᾧ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ
 αὐτοῦ πατρὶ καὶ τῷ ζωοποιῷ αὐτοῦ πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
 αἰώνων. Ἀμήν.

γ' (σ. 22—25) «Πίναξ τῶν ἐνθάδε λέγων».

Ἀρχ. Ὁ καιὼν τῶν Βατῶν

Τελ. Λέγος νεκρώσιμος.

4. Ἀντίγραφον ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 349 κώδικος τῆς μονῆς Ἱ-
 δήρων τοῦ Ἀθωνοῦ φέρον ἐν ἀρχῇ ἐπιγραφὴν «Ἐκ τοῦ Ἰδηριτι-
 κοῦ κώδ. ὑπ' ἀριθ. 349 φ. 36. (Ἡ ἀρχὴ ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ κώδ.
 ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ ΤΟΜΟΣ ΙΘ'

μετὰ τὴν λέξ. Γυγίου)». Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων εἴκοσι.

Ἄρχ. καὶ Θεσσαλονίκης καὶ Σαρδανείας τῆς μεγάλης τῆς ἐπέκεινα Ῥώμης καὶ κατακυρίευσαν τῆς γῆς ἐπὶ χρόνους ξ'.

Τελ. Χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ πρέπει τῷ πατρὶ τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ παναγίῳ αὐτοῦ πνεύματι νῦν.

5. Ἀντίγραφον ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 11311 κώδικος τῆς μονῆς Παντελεήμονος τοῦ Ἄθωνος φέρον ἐν ἀρχῇ ἐπιγραφὴν «Ρωσικοῦ κώδ. 6311 φ. 55x Προσθέτομεν καὶ τόδε». Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων δέκα, ἐγγραφή δὲ ὑπὸ τοῦ Α. Ἀδαμαντίου κατὰ τὸ 1895 ὡς γίνεται ἔηλον ἐκ τῆς ἐν τέλει τῆς σελίδος 1 καὶ 11 σημειώσεως.

«Ἐν Ρωσικῷ τῇ 5ῃ Αὐγούστου 1895.

Ἄδ.

Παραβλήθη

Σπ. Λέμπρας»

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο περιέχει τὰ ἀκόλουθα κείμενα.

α' (σ. 1) «Τοῦ ἀγίου Ταρασίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως περὶ τῆς νήσου Ὑδρας. Ἐκ τῆς βιβλιοθήκης Βιέννης αὐστρίας».

Ἄρχ. Καὶ σὺ μὲν ἴση οὐδ' οὐδ' ἐλαχίστη
ἐν ἡγεμῶσι καὶ ἐν ἀρχουσίαις ὕδρα

Τελ. Γέται δὲ οὗτοι καὶ μασαγέται ρώσσοι ἔθνη. Μασαγέται ἀνχμέσον μεγάλης Ἀρμενίας καὶ Περσίας.

β' (σ. 3—7) «Χρησμὸς Ταρασίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως».

Ἄρχ. «Κείμενον

Ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ὁ Μωάμεθ κρατήσῃ τὴν βσιλαία τῆς ἐπταλόφου.

Τελ. εἰς παρηγορίαν τῶν εὐσεβῶν διότι χίλια ἔτη ὡς ἡ χθουρὴν γ.μέρα κρίνεται ἐνώπιον κυρίου.

γ' (σ. 8—9) «Χρησμὸς ἀλεξάνδρου οἰκουμένικοῦ διδασκάλου

χρηματίσαντος ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου ἐν ἔτει 600 ».

Ἔρχ. α Καίμενον

Φίλον μαδουλώνιον τρις ἑκατὲν κατάρξει τῆς ἑπταλόφου.

Τελ. καὶ νὰ γεμίση δὴ βασιλεία χριστιανικά, ἕνα εἰς τὴν ἀνατολήν καὶ ἄλλο εἰς τὴν εὐρώπην.

δ' (σ. 9—10) « Ἐτερος λέοντος τοῦ σοφοῦ βασιλέως ».

Ἔρχ. Βύζαντος αὐλή, ἐστία Κωνσταντινου, Ρώμη, βοδουλῶν καὶ σιῶν ἄλλη νέα.

Τελ. καὶ σιῶν νέα ἀνακαινισθῆσης τῆς ἀγίας σοφίας περισσότερον λαμπροτέρα παρὰ ἑποῦ ἦσον τὸ πρότερον.

ii. Ἀντίγραφον ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 455 κώδικος τῆς μονῆς τοῦ Παντελεήμονος τοῦ Ἀθωνος φέρον ἐν ἀρχῇ ἐπιγραφὴν « Ρωσικοῦ κώδ. 455 φ. 67α ». Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων ἑνδεκά, ἐγράφη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀδ. Αδαμαντίου, ὡς ἐκ τῆς γραφῆς δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, καὶ παρεβλήθη εἶτα ὑπὸ τοῦ Λάμπρου, ὡς γένοιτο δῆλον ἐκ τῆς ἐν τέλει σημειώσεως

« Παρεβλήθη

Σπ. Λάμπρος »

Τὰ ἀντίγραφον τοῦτο περιέχει « Προφητεῖαι ἀνδρὸς Ἁγίου λεχθεῖσαι τῷ εὐσεβεστάτῳ Βασιλεῖ Μανουήλ τῷ Παλαιολόγῳ τοῦ καὶ Κομνηνοῦ.

Ἐ, ἔτει αριγ' 1113 περὶ ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς μελοῦσης γενέσθαι ἐλευθερίας αὐτῆς καὶ περὶ συντελείας κόσμου ».

Ἔρχ. Ὁ εὐσεδέστατος Βασιλεὺς Μανουήλ ὁ Παλαιολόγος ἐλέπων τοὺς Ἀγαρηνοὺς κατατυραννοῦντας τὸν χριστεπώνυμον λαὸν τοῦ Κυρίου.

Τελ. α ω μ γ Ἰνδικτιῶνος ε'.

Ἔχων τοῦ κριτοῦ κατὰ νοῦν παρουσίαν στέναξον καὶ δάκρυσον καὶ θρήνηι μέγα· οὕτω γὰρ ἔξεις ζωὴν τὴν αἰώνιαν.

Παρεβλήθη

Σπ. Λάμπρος ».

Ἐκ τῶν ἐνωτέρω ἔργων τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1α ἦτοι τὰ « Αἰνίγματα

συγγραφέντα μυθογραφικῶς ἔχουσιν ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Legrand ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ «Les oracles de Leon le sage» σελ. 31—43 (Πρβ. καὶ Annuaire de l'assoc. τόμ. 8 (1874) σ. 150ξ). Σύγκρισις τῶν δύο κειμένων δεικνύει ἐλαχίστας διαφορὰς ἀναξίας λόγου· τούτου ἕνεκα ἡ ἐκδοσις τοῦ ἡμετέρου κειμένου καθίσταται περιττή.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 16 ἦτοι «Χρησμέες περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς κούρου» ἀναμειγμένος μετὰ τῆς ἐρμηνείας ὡς καὶ ἐκείνης τῶν χρησμών τοῦ Λέοντος δὲν δύναται ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ ἡμετέρου χειρογράφου νὰ ἐκδοθῆ.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 17 ἦτοι τὸ «Ἀγγελοφόρος βασιλεὺς φρουρῶν τρισσῶς τὸν δέλτον ἦτοι ἐνιαυτοὺς 16. Στοιχοὶ Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἀγγελοφόρου» ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Legrand (ἐν. ἀν. σελ. 43) καὶ ὑπὸ τοῦ Στεφανίτζη ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ «Συλλογὴ διαφόρων προρρήσεων» (σελ. 140) ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Λεοντίου στίχοι περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τοῦ ἀγγελοφόρου βασιλέως». Τὸ ἡμέτερον κείμενον συγκρινόμενον πρὸς τὰ ἐκδοδομένα κείμενα ἐλαχίστας ἔχει διαφορὰς. Κατὰ ταῦτα ἡ ἐκδοσις τοῦ ἡμετέρου κειμένου δὲν εἶνε ἀναγκαία. Ἄξια δημοσιεύσεως εἶνε ἡ ἐπομένη ἐρμηνεία τῶν ἀνωτέρω στίχων τοῦ ἀγγελοφόρου βασιλέως, ἡ ἠλλείπουσα ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Legrand. •

«Κληρονόμος ἐστὶν ὁ πέννης βασιλεὺς, ὃς εὐτρεπίσθη ὑπὸ ἀγγέλων ἀγίων. Ἐφ' ὃς πρὸς ἀπώλειαν καὶ ὀλεθρον πασῶν (sic) ἀπίστων λαῶν. Λαμπάδας ἀπτομένας τὰ ἔτη τῆς βασιλείας λαμπρὰ εἰρηνεύοντα καὶ ἀγαθοποιούντα καὶ φρουροῦντα πιστούς· τράπεζα δὲ ἐστολισμένη ὁ πλοῦτος τοῦ θεοῦ καὶ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ μονοκρατορία ἀπὸ ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν. Οἱ παπάδες φρεμέοι μετὰ ὕμνων καὶ ᾠδῶν ἐλθόντες τὸν βασιλέα καὶ δοξάζοντες τὸν Κύριον περὶ εἰρηνικῆς καταστάσεως καὶ εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ θεοῦ ἐκκλησιῶν. Ὅταν ὁ τλήμων, ὁ πέννης, ὁ δοώπτης ἐκ νότου ἦξει πρὸς σε διὰ θαλάσσης, τότε Βυζαντιεὶς ἐπτάλοφος κυρίαν καταστήσει σε».

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 18 ἦτοι τὸ «Στοιχοὶ τοῦ πέννητος βασιλέως δηλοῦντος τὴν τούτου ἔλευσιν» ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Legrand (ἐν.

ἀν. σελ. 46) ὑπὸ δύο ἐπιγραφάς «Στίχοι περὶ τῆς πόλεως διὰ τὸν πένητα βασιλέα» καὶ «Ἔτεροι στίχοι διὰ τὸν βασιλέαν» καὶ ὑπὸ τοῦ Στεφανίτζη (ἐν. ἀν. σελ. 140) ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐκ τοῦ αὐτοῦ» δηλαδὴ τοῦ Λεοντίου. Συγκρίνοντας τὰ δύο κείμενα πρὸς τὸ ἡμέτερον εὐρίσκομεν διαφορὰς τινὰς ἐγκειμένας ἰδίᾳ ἐν τούτῳ ὅτι ἐν τῷ ἡμέτερῳ κειμένῳ εὐρηταὶ καὶ ἐρμηνεῖα τὶς καταλογάδην, ἣτις ἐν μέρει εὐρηταὶ καὶ παρὰ Στεφανίτζη (ἐν. ἀν. σελ. 141) ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐκ τοῦ αὐτοῦ». Κατὰ ταῦτα καὶ τὸ κείμενον τοῦτο δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκδοθῆ.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1ε' κείμενον ἦτοι οἱ «Στίχοι τοῦ κόσμου περὶ τῆς τοῦ ἀντιχρίστου ἐπιδημίας ἔχοντες οὗτος» ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1ς' κείμενον ἦτοι «Ἔτεροι λόγοι περὶ βασιλέων» ὡς ἀποτελοῦντα μέρη πληρεστέρου βίου γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων κωδίκων δὲν εἶνε ἀξία δημοσιεύσεως.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1ζ' κείμενον ἦτοι τὸ ἀνευ ἐπιγραφῆς, τὸ ἀρχόμενον διὰ τοῦ «Ἦλθεν νέφος ἀπὸ πάνω ἐκ τὸ ἀνατολικὸν τὸ μέρος τοὺς κοράκους φορτομένον» ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1η' κείμενον ἦτοι τὸ «Περὶ τῆς κάπας» περιεχόμενα εἰς πολλὰ χειρόγραφα δὲν δύνανται νὰ ἐκδοθῶσιν ἐπὶ τῇ δόξει τοῦ ἡμέτερου μόνον χειρογράφου, τοῦ περιέχοντος ἑλλιπῶς τὸ κείμενον καὶ τὴν ἐρμηνείαν.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1θ' κείμενον ἦτοι τὸ «Περὶ τοῦ θρηλουμένου πτωχοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ βασιλέως τοῦ γνωστοῦ καὶ ἀγνώστου, τοῦ κατοικοῦντος ἐν τῷ πρώτῳ ἄκρῳ τῆς βυζαντίδος» ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Migne τόμ. 107 σελ. 1149 ἔ. καὶ ὑπὸ τοῦ Στεφανίτζη (ἐν. ἀν. σελ. 133 ἔ). Συγκρίνοντας τὸ ἡμέτερον κείμενον πρὸς τὰ ἐκδομένα εὐρίσκομεν μικρὰς διαφορὰς μὴ καθιστώσας ἀναγκαίαν τὴν ἐκδοσὶν τοῦ ἡμέτερου κειμένου.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2κ κείμενον ἦτοι οἱ «Χρησμοὶ εὐρεθέντες ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐξηγηθέντες παρὰ Γενναδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως» ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Migne (τόμ. 160 σελ. 768) τοῦ Στεφανίτζη (ἐν. ἀν. σελ. 51) καὶ τοῦ Γερμανοῦ Βατοπαϊδίου ('Ἐθν. Χρησ. σ. 22). Συγκρίνοντας τὸ ἡμέτερον κείμενον πρὸς τὸ ἐκδομένον ἐλαχίστας εὐρίσκομεν διαφορὰς ἀναξίας λόγου.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 26 ἦτοι τὸ «Χριστὸς Λέοντος τοῦ σοφοῦ περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως» εἶνε μέρος τῶν χρησμών τοῦ Λέοντος.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2γ' κείμενον ἦτοι τὸ «Καὶ τοῦτο εὔροται ἐν τινι παλαιῶν βιβλίῳ» κτλ. εἶνε τὸ ὑπὸ τοῦ Legrand (ἐν. ἀν. σελ. 31 ε) ἐκδοθὲν «ἀνιγμὰ λέξεων Λέοντος τοῦ σοφωτάτου» μετὰ πολλῶν παραλείψεων τοῦ κειμένου. Τὸ κείμενον παρακολουθεῖται ἐν τῷ ἡμετέρῳ χειρογράφῳ ὑπὸ τινος ἐρμηνείας ἦν καὶ ἡ ἔκδοσις τοῦ Legrand περιέχει εἰς στίχους, ἀτάκτου ὁμοῦ καὶ ἄνευ σημασίας. Τὸ κείμενον δὲν εἶνε βεβαίως ἄξιον ἐκδόσεως.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2δ' κείμενον ἦτοι τὸ «Ἀγγελοφόρος βασιλέως φορῶν κτλ. ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Legrand (ἐν. ἀν. σελ. 13) καὶ ὑπὸ τοῦ Στεφανίτζη (ἐν. ἀν. σελ. 140). Τὸ ἡμέτερον κείμενον παρακολουθεῖται ὑπὸ συντόμου ἐρμηνείας ὁμοιοζούσης πρὸς τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν ἐν τῷ 16. Κατὰ ταῦτα καὶ τὸ κείμενον τοῦτο δὲν εἶνε ἄξιον ἐκδόσεως.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2ε' κείμενον τὸ φέρον ἐπιγραφὴν «Ἔτεροι στίχος πρὸς τὸν νέον βασιλέα» ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Legrand (ἐν. ἀν. σελ. 46), ἡ δὲ ἐρμηνεία ἢ παρακολουθεῖσα τὸ ἡμέτερον κείμενον ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Στεφανίτζη ἐκδοδόμενον κείμενον ἐν σελίδι 141. Κατὰ ταῦτα καὶ τὸ κείμενον τοῦτο δὲν εἶνε ἄξιον ἐκδόσεως.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2στ' κείμενον τὸ φέρον ἐπιγραφὴν «στίχοι Κωνσταντινουπόλιως» ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Migne (τόμ. 107. σελ. 1119) καὶ ὑπὸ τοῦ Στεφανίτζη (ἐν. ἀν. σελ. 121). Σύγκρισις τοῦ ἡμετέρου κειμένου πρὸς τὰ ἐκδοδόμενα κείμενα οὐδεμίαν δεικνύει διαφορὰν ἀξίαν λόγου. Ἐπομένως ἡ ἔκδοσις τοῦ κειμένου τούτου, ὅπερ εἶνε καὶ κολοβόν, δὲν εἶνε ἀναγκαία.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 3α κείμενον τὸ «Περὶ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου καὶ περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως κλ.» ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ προηγουμένου Βατοπαιδίου ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ «Ἐθνικοὶ χρησμοὶ» (σελ. 25 ε). Ἡ σύγκρισις τοῦ ἡμετέρου κειμένου πρὸς τὸ ἐκδοδόμενον δεικνύει ἀρκούσας διαφοράς, ἰδίᾳ παραλείψεις. Τούτου ἕνεκα δὲν θεωρῶ ἄξιον ἐκδόσεως τὸ ἡμέτερον κείμενον.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ΒΒ κείμενον τὸ «Τοῦ ἁγίου Μεθοδίου ἐπισκόπου Πατέρων περὶ τῆς ἐλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος ἀναγεροθῆναι ὡς ἐξ ὕπνου ἁγιωτάτου βασιλέως καὶ περὶ τοῦ Ἄντιχρίστου» ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ Στεφανίτζη (ἐν. ἀν. σελ. 45έ) ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Θεωρία τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μεθοδίου ἀρχιεπισκόπου Πατέρων περὶ τῶν μελλόντων γειέσθαι» καὶ ὑπὸ τοῦ Νασκίγιαν ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ Anecdota graeco-byzantina (D'ars juriot' σελ. 43 έ) ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἡ ἐσχάτη δρασις τοῦ Δαυιδῆλ». Σύγκρισις τοῦ ἡμετέρου κειμένου πρὸς τὰ ἐκδοσόμενα δεικνύει μικρὰς διαφορὰς ἀναξίας λόγου. Κατὰ τὰυτα καὶ τοῦ κειμένου τούτου ἡ ἐκδοσις καθίσταται περιττή.

Ἐπὶ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν Βγ «Πίναξ τῶν ἐνθάδε λόγων» εἶ ε ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν ΦΚΘ χειρογράφου τοῦ καταλόγου τοῦ Σακκελίωτος. Ἴδου ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων κατὰ τὸν Φλωρῖδην.

«Ὁ Κανὼν τῶν Βαΐων

Ὁ κανὼν τῆς μεγάλης Δευτέρας
» » » » Τρίτης
» » » » Τετάρδος
» » » » Πέμπτης
» » » » Παρασκευῆς
» » » » Σαββάτου
τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀντίπασχα.

Ἐξήγησις τοῦ πρόσθετα σεαυτῷ λόγος τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἀτελής.

Ὁ κανὼν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.

Οἱ κανόνες τῶν Χριστοῦ γεννῶν ἀμφότεροι.

Τῶν Θεοφανείων ἀμφότεροι

Τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως

Τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς ἀμφότεροι.

Λόγος ἐπιτάφιος

Ἄλλος διάφορος

Ἄλλος διάφορος

Λόγος ἐγκωμιαστικὸς εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους
 Ἄλλος εἰς τὸν προφήτην Ἡλίαν
 Ἄλλος εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα Γεώργιον.
 Ἄλλος εἰς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον.
 Ἄλλος εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην τὸν Θεολόγον.
 Ἄλλος εἰς τὴν α' Κυριακὴν τοῦ Λουκᾶ
 Ἄλλος εἰς τὴν δ' Κυριακὴν τοῦ Λουκᾶ.
 Ἄλλος εἰς τὴν στ' Κυριακὴν τοῦ αὐτοῦ.
 Εἰς τὴν ζ' κατὰ μαγευομένων
 Εἰς τὴν η'.
 Εἰς τὴν ι' περὶ φθόνου
 Εἰς τὴν Κυριακὴν πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως.
 Λόγος νεκρώσιμος.
 Εἰς τὴν ια' τοῦ Λουκᾶ
 Ἄλλος εἰς τὴν ιγ' τοῦ αὐτοῦ
 Εἰς τὴν ιδ' τοῦ αὐτοῦ
 Εἰς τὴν α' Κυριακὴν τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς
 Ἄλλος εἰς τὴν β'
 Ἄλλος εἰς τὴν γ'
 Εἰς τὴν δ'
 Εἰς τὴν ε'
 Εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Βατῶν
 Λόγος νεκρώσιμος ἄλλος
 Λόγος εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀσωμάτων
 Ἄλλος εἰς τὰ Εἰσόδια τῆς Παναγίας
 Εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς αὐτῆς ἄλλος ἄριστος
 Εἰς τὴν Κυριακὴν πρὸ τῶν Φώτων.
 Εἰς τὴν Κυριακὴν τοῦ Τελῶνου καὶ Φαρισαίου
 Λόγος τοῦ ἐν ἁγίοις Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης
 Τοῦ αὐτοῦ ἄλλος διάφορος
 Ἐξήγησις τοῦ λόγου Βασιλαίου τοῦ Σιλευκείας
 Τοῦ αὐτοῦ εἰς ἄλλον λόγον ἐξήγησις
 Ἐξήγησις εἰς τὸν α' ἠθικὸν λόγον τοῦ μ. Βασιλαίου

Εἰς τὸν δ' τοῦ αὐτοῦ με τοὺς λόγους ὁμοῦ

Εἰς τὸ γ'.

Εἰς τὸν δ'.

Εἰς τὸν ε'.

Εἰς τὸ στ'.

Ἐξήγησις εἰς ἕτερον λόγον, τοῦ αὐτοῦ.

Ἔτερα εἰς ἕτερον διάφορον

Ἄλλη εἰς ἄλλον ἀνόμοιον

Λόγος νεκρώσιμος

Ἐξήγησις εἰς τὸν λόγον τὸν εἰς τὸν βίον Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

Ἐξήγησις τῶν τετραστίχων τοῦ αὐτοῦ

Ἔτερος νεκρώσιμος

Ἐξήγησις εἰς ἕτερον λόγον τοῦ αὐτοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου

Ἔτερα εἰς ἕτερον διάφορον τοῦ αὐτοῦ

Λόγος νεκρώσιμος».

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 4 κείμενον τὸ ἀρχόμενον (κὀλοβὸν) «καὶ Θεσσαλονίκης καὶ Σερδανείας τῆς μεγάλης» ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Vassiliev (ἐν. ἀν. σελ. 33έ) ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου λόγος εἰς τὴν δρασιν τοῦ Δανιήλ». Συγκρίνοντες τὸ ἡμέτερον κείμενον πρὸς τὸ ἐκδομένον εὐρίσκομεν διαφορὰς τινάς, αἵτινες ὁμως δὲν εἶνε τοιαῦται, ὥστε νὰ ἐπιβάλλωσι τὴν ἐκ νέου δημοσίευσιν τοῦ κειμένου τούτου.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 5 κείμενον ἦται τὸ «Τοῦ ἀγίου Ταρασίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως περὶ τῆς νήσου Ὑδρας» ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Στεφανίτση (ἐν. ἀν. σελ. 88) ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Τοῦ αὐτοῦ Ταρασίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως χρησμοὶ περὶ τῆς νήσου Ὑδρας» καὶ «ὡς ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὴν νήσον Ὑδραν». Συγκρίνοντες τὸ ἡμέτερον κείμενον πρὸς τὸ ἐκδομένον οὐδεμίαν σχεδὸν εὐρίσκομεν διαφορὰν.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 55 κείμενον «Χρησμός Ταρασίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως» ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Στεφανίτση (ἐν. ἀν. σελ. 68) ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Χρησμός τοῦ ἀγίου Ταρασίου πατριάρχου

Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τῆς ἐξηγήσεως τοῦ διδασκάλου κυρίου Πανταζῆ τοῦ Λαρισσαίου». Σύγκρισις τοῦ ἡμετέρου κειμένου πρὸς τὸ ἐκδοσθέν ἀποδεικνύει ὅτι τὸ μὲν κείμενον οὐδεμίαν σχεδὸν ἀξίαν λόγου παρέχει διαφορὰν, ἢ ἐρμηνεία δὲ μόνον ἢ ἐπομένη τοῦ κειμένου εἶνε διάφορος πρὸς τῆς τοῦ Πανταζῆ, τῆς δημοσιευθείσης ὑπὸ τοῦ Στεφανίτη. Καὶ ὁ Γερμανὸς Βατοπαιδινὸς ἔχει δημοσιύσει ἐν τῆς ἐθνικοῦς αὐτοῦ χρημοῖς τὸν χρησμὸν τοῦ Ταρσαίου ἄνευ τῆς ἐρμηνείας (σ. 10) τὸ κείμενον ὁμῶς τοῦ Γερμανοῦ εἶνε παρηλλαγμένον μὴ ἀποδίδον ἀκριδῶς τὸ κείμενον τοῦ χρημοῦ τοῦ Ταρσαίου.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 5γ κείμενον ἦται τὸ «Χρησμὸς Ἀλεξάνδρου οἰκουμενικοῦ διδασκάλου χρηματίσαντος ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου ἐν ἔτει 600» ἔχει δημοσιευθῆ ὑπὸ τοῦ Στεφανίτη (ἐν. ἀν. σελ. 57 ἐ) ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Χρησμὸς Στεφάνου Ἀλεξανδρέως τοῦ καὶ οἰκουμενικοῦ διδασκάλου ἐν ἔτει ψγ ἐπὶ βασιλείας Ἡρακλείου μετὰ τῆς ἐξηγήσεως κυρίου Πανταζῆ τοῦ Λαρισσαίου». Σύγκρισις τοῦ ἡμετέρου κειμένου πρὸς τὸ ἐκδοσθέν, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ μὲν κείμενον οὐδεμίαν σχεδὸν ἀξίαν λόγου διαφορὰν παρέχει, ἢ ἐρμηνεία δὲ μόνον ἢ ἐπομένη τοῦ κειμένου εἶνε διάφορος τῆς τοῦ Πανταζῆ, τῆς δημοσιευθείσης ὑπὸ τοῦ Στεφανίτη.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 5δ κείμενον ἦται τὸ «Ἐτερος Λέοντος τοῦ σοφοῦ βασιλέως» ἔχει δημοσιευθεῖ ὑπὸ τοῦ Migne (ἐν. ἀν. τόμ. 107 σ. 1119) καὶ ὑπὸ τοῦ Στεφανίτη (ἐν. ἀν. σελ. 121). Σύγκρισις τοῦ ἡμετέρου κειμένου πρὸς τὰ ἐκδοσθέντα οὐδεμίαν σχεδὸν παρέχει ἀξίαν λόγου διαφορὰν, ἢ ἐρμηνεία δὲ μόνον ἢ ἐπομένη τοῦ κειμένου ἐν τῷ ἡμετέρῳ χειρογράφῳ εἶνε διάφορος τῆς ὑπὸ τοῦ Στεφανίτη δημοσιευθείσης.

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 6 κείμενον ἦται τὸ «Προφητεία ἀνδρὸς ἀγίου λεχθεῖσαι τῷ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ Μανουὴλ τῷ Παλαιολόγῳ του καὶ Κομνηνοῦ». ἔχει ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ προηγουμένου Βατοπαιδινοῦ ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ τῷ φέροντι ἐπιγραφὴν «Ἐθνικοὶ χρημοῖς» (σελ. 25 ἐ.) ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 92 σελ. 444 χειρογράφου τῆς Βατοπαιδινῆς βιβλιοθήκης. Συγκρινόμενον τὸ ἡμετερον κείμενον πρὸς τὸ ἐκδοσθέν παρέχει μικρὰς διαφορὰς ἀναξίας λόγου. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων περιττὴ καθίσταται καὶ ἡ ἐκδοσις τῆς προφητείας ταύτης.

Κ. Ι. Δ.